

antnydede Noget om, at det var af de Fabler og Anekdoter, som han antog, at jeg ikke brød mig om, men som han nok havde hørt, at Nogle gif med i deres Lommer, men jeg maa sige det ærede Medlem, at dette er skrevet i et kjøbenhavnst Blad med Underkrift af en Mand, som er Medlem her i Thinget, og som det ærede Medlem kan drage til Ansvar, og jeg vil sige det ærede Medlem, at jeg har hørt mange Folk erklære, at de vare villige til som Vidner at bekræfte, hvad der er skrevet. Det er altsaa den Art Erklæringer, man ikke kan komme udenom. Blot ved at kalde det Anekdoter kan det ærede Medlem ikke fralægge sig det, men kan det ærede Medlem ikke faae den, der har skrevet det, til at fratage det eller anerkjende, at det er usandt, saa staa det fast som en ubestridelig Kjendsgjerning. Saa har det ærede Medlem forsøgt at forsvare sig ved at sige, at der er nogen Forstjæl. Sagen er den, siger han, at før 1887 talte man om Angrebskrig og ikke om Forhandling, dengang talte man om Statenegtelse i Anledning af Provisoriet; men nu er der ikke mere Tale derom. Men det ærede Medlem vil dog vel ikke paastaa, at han har talt om Statenegtelse i Anledning af Provisoriet? Det ærede Medlem talte nok om Statenegtelse, men vistnok for at sige, at han ikke vilde give Raad i saa Henseende. Jeg tror, at det er bekjendt, at da den Tanke kom frem, da der var Tale om at anvende Statenegtelse overfor Provisoriet, var det her i Landet ingen Hemmelighed, at det ærede Medlem var enigt med os Andre, og jeg kan sige mere ivrig end flere Andre for at fralægge sig enhver Del af Ansvaret for Statenegtelse. Nei, der var heller ikke Tale om Angrebskrig dengang, thi det ærede Medlem maa erindre, at i 1887 var netop den nye Forhandlingspolitik med hans Tilslutning indledet og gif ud paa ligesom nu at tilbyde en endogjaa rundelig Finantslov, som det dengang hed, blot uden Provisorier og Fæstninger, altsaa en Finantslov, som enhver Regjering, der vilde byie sig for Grundloven, kunde modtage. Men, siger det ærede Medlem, det var før Opløsningen, og hvad Tiden efter Opløsningen angaar, tog han det Forbehold, at man nok kunde forsvare at have baaret sig saaledes ad. Dertil maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er ikke een Gang blot, at

det ærede Medlem har været med til at anbefale den Fremgangsmaade og selv fulgt den i Thinget. Nei, han har først anbefalet og fulgt den i 1886 i Efteraaret og derefter gjentaget det Samme efter Valgene. Men saa siger det ærede Medlem: Ja, men det var ikke Meningen derigjennem at hengjemme Provisoriet. Jeg maa da gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis det ikke var hans Mening at hengjemme Provisoriet, hvorfor hengjemte han det da? Det ærede Medlem var den Gang Formand i Thinget og Medlem af Finantsudvalget. Han sad altsaa i det Udvalg, hvortil dette Forslag efter hans egen Anbefaling var henvist. Han havde altsaa den Gang den Mening, at det burde ikke hengjemmes, men han antnydede ikke med en Løddel i eller udenfor Udvalget, at han vilde have det frem til Forkastelse; hvor kunde man da tro, at det ikke var det ærede Medlems Mening at hengjemme det? Jeg spørger: Hvorfor hengjemte det ærede Medlem det saa? Det ærede Medlem siger saa: Ja, det var, fordi der var saa travlt med den nye Politik, som den Gang skulde drives. Det kan ikke have været det ærede Medlems Grund til at hengjemme det og ikke lade det komme frem, thi han havde efter sit eget Sigende ikke Noget at gjøre med den nye Politik, saa at han maatte kunne have taget det frem. Nei, hvorledes man vender og dreier denne Sag, er det utvetydigt, at det ærede Medlem som Formand og her i Salen har erklæret, at Provisoriet var dødt og ikke eksisterede, og at han med Hensyn til den midlertidige Lov, som var tilbage og skulde forhandles, har tilraadet at følge under lignende Forhold ganske den samme Fremgangsmaade, som vi nu tilraade, og har fulgt den to Gange i 1886 og 1887. Det kan det ærede Medlem ikke gaa fra, men naar han ikke kan komme bort derfra, hvorledes er det ham saa muligt at forklare, at der nu skal følges en anden Fremgangsmaade? Saa siger det ærede Medlem, at det dog er den eneste Wei, Oppositionen kan følge nu, at forkaste dette Forslag, skjøndt han selv for ikke mere end 2 Aar siden har fulgt den til modsatte Wei. Nei, hvad det kommer an paa her, er i Virkeligheden det, at vi vælge den Fremgangsmaade, som er den mest præ-